

Sygn. akt I UK 344/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania A. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 4 marca 2016 r., sygn. akt VI Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w P. , VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację A. S. od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 26 marca 2015 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 27 sierpnia 2014 r. w przedmiocie zwrotu zasiłku chorobowego wypłaconego nienależnie. Według ustaleń, w okresach pobierania zasiłku ubezpieczona wykonywała czynności związane z prowadzoną przez siebie pozarolniczą działalnością pozarolniczą w sposób wypełniający przesłanki określone w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 372).

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutów apelacji obejmujących sprzeczność ustaleń ze zgromadzonym materiałem dowodowym, oraz naruszenia prawa materialnego, tj. art. 17 ustawy zasiłkowej przez niewłaściwe zastosowanie polegające na uzależnieniu prawa do zasiłku chorobowego od nieuzyskiwania utargu w związku z prowadzoną działalnością w okresie pobierania zasiłku, przyjęcie, że działania polegające na podpisywaniu faktur i wykonywaniu czynności związanych z przyjęciem stażysty stanowią wykonywanie pracy zarobkowej oraz przyjęcie, że podczas zwolnienia lekarskiego ubezpieczona nie mogła wykonywać żadnych czynności, nawet tych, do których była zobowiązana, jako pracodawca i właściciel firmy. Skarżąca zarzuciła także naruszenie art. 84 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.) przez błędną wykładnię, „polegającą na przyjęciu, że termin dochodzenia zwrotu zasiłku biegnie od daty jego pobrania, jak również, że wydanie samej tylko decyzji przez organ rentowy nakazuje zwrot nienależnego świadczenia przed upływem określonego w tym przepisie terminu zawitego powoduje jego przerwania i możliwość żądania zwrotu świadczenia”.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczona wskazała na występowanie w sprawie kilku istotnych zagadnień prawnych, w tym dopuszczalności przyjmowania przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w razie zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych oraz co do wykładni art. 17 ustawy zasiłkowej „wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów w zakresie uznawania wykonywania określonych czynności związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej jako wykonywania pracy zarobkowej powodującej utratę zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego”. Poza tym – jak stwierdziła – wyłaniają się istotne zagadnienia prawne, sprowadzające się do konieczności rozstrzygnięcia czy „podejmowanie przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej w czasie pobierania zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego czynności polegających na osobistym podpisywaniu listy obecności stażysty, występowaniem

z wnioskiem o staż do Urzędu Pracy, podpisywaniem faktur jest wykonywaniem przez niego pracy zarobkowej; wykonywanie tych czynności może być traktowane, jako wykorzystywanie zwolnienia niezgodnie z jego celem; osiąganie dochodu z tego tytułu uniemożliwia uzyskanie przez danego przedsiębiorcę zasiłku chorobowego i świadczenia rehabilitacyjnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżąca powołuje się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.). Tymczasem sformułowane przez skarżącą uzasadnienie przyczyn kasacyjnych nawiązuje wyłącznie do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń, zbudowanej na krytyce oceny dowodów. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.), zwłaszcza, że powoływanie się przez skarżącą na wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2002 r., V CKN 741/00, oraz z dnia 26 września 1997 r., II UKN 262/97, OSNAPIUS 1998 nr 14, poz. 433, jako usprawiedliwienie dla formułowania zarzutu kasacyjnego naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest bezprzedmiotowe w stanie prawnym obowiązującym po uchyleniu rozdziału 1¹ w dziale V tytułu VI księgi pierwszej części pierwszej (por. art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania

cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).